

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (druhého senátu)

10. října 2013*

„Občanství Unie — Články 20 SFEU a 21 SFEU — Směrnice 2004/38/ES — Právo pobytu státního příslušníka třetí země, který je příbuzným v přímé vzestupné linii občana Unie nízkého věku — Občané Unie, kteří se narodili v jiném členském státě, než jehož jsou státními příslušníky, a kteří nevyužili práva na volný pohyb — Základní práva“

Ve věci C-86/12,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Cour administrative (Lucembursko) ze dne 16. února 2012, došlým Soudnímu dvoru dne 20. února 2012, v řízení

Adzo Domenyo Alokpa,

Jarel Moudoulou,

Eja Moudoulou

proti

Ministre du Travail, de l'Emploi et de l'Immigration,

SOUDNÍ DVŮR (druhý senát),

ve složení R. Silva de Lapuerta (zpravodajka), předsedkyně senátu, J. L. da Cruz Vilaça, G. Arestis, J.-C. Bonichot a A. Arabadžev, soudci,

generální advokát: P. Mengozzi,

vedoucí soudní kanceláře: V. Tourrès, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 17. ledna 2013,

s ohledem na vyjádření předložená:

- za A.D. Alokpa a její syny Jarela a Eju Moudoulou A. Fatholahzadehem a S. Freyermuthem, advokáty,
- za lucemburskou vládu P. Frantzen a C. Schiltzem, jako zmocněnci, ve spolupráci s L. Maniewskim, advokátem,
- za belgickou vládu T. Maternou a C. Pochet, jako zmocněnci,

* Jednací jazyk: francouzština.

- za českou vládu M. Smolkem a J. Vláčilem, jako zmocněnci,
- za německou vládu T. Henzem, N. Graf Vitzthumem a A. Wiedmann, jako zmocněnci,
- za řeckou vládu T. Papadopoulou, jako zmocněnkyní,
- za litevskou vládu D. Kriauciūnasem a V. Balčiūnaitė, jako zmocněnci,
- za nizozemskou vládu M. Bulterman a C. Wissels, jako zmocněnkyněmi,
- za polskou vládu B. Majczynou a M. Szpunarem, jako zmocněnci,
- za Evropskou komisi D. Maidani a C. Tufvesson, jako zmocněnkyněmi,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 21. března 2013,

vydává tento

Rozsudek

- 1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu ustanovení článků 20 SFEU a 21 SFEU a směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29. dubna 2004 o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, o změně nařízení (EHS) č. 1612/68 a o zrušení směrnic 64/221/EHS, 68/360/EHS, 72/194/EHS, 73/148/EHS, 75/34/EHS, 75/35/EHS, 90/364/EHS, 90/365/EHS a 93/96/EHS (Úř. věst. L 158, s. 77; Zvl. vyd. 05/05, s. 46).
- 2 Tato žádost byla předložena v rámci sporu mezi A. D. Alokpa a jejími syny Jarelem a Ejou Moudoulou na jedné straně a ministre du Travail, de l'Emploi et de l'Immigration (ministr práce, zaměstnanosti a přistěhovalectví, dále jen „ministr“) na straně druhé ve věci rozhodnutí posledně uvedeného, kterým bylo A. D. Alokpa odepřeno právo pobytu v Lucembursku a nařízeno opustit území tohoto členského státu.

Právní rámec

Unijní právo

Směrnice 2003/86/ES a 2003/109/ES

- 3 Cílem směrnice Rady 2003/86/ES ze dne 22. září 2003 o právu na sloučení rodiny (Úř. věst. L 251, s. 12; Zvl. vyd. 19/06, s. 224) je podle jejího článku 1 stanovit podmínky pro uplatňování práva na sloučení rodiny státními příslušníky třetích zemí, kteří oprávněně pobývají na území členských států, a cílem směrnice Rady 2003/109/ES ze dne 25. listopadu 2003 o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajícím rezidenty (Úř. věst. 2004, L 16, s. 44; Zvl. vyd. 19/06, s. 172), je podle jejího čl. 1 písm. a) stanovit podmínky, za kterých členský stát přiznává a odnímá právní postavení dlouhodobě pobývajícím rezidenta a související práva státním příslušníkům třetích zemí oprávněně pobývajícím na jeho území.

Směrnice 2004/38

4 Článek 2 směrnice 2004/38, nadepsaný „Definice“, uvádí:

„Pro účely této směrnice se rozumí:

- 1) ‚občanem Unie‘ osoba, která je státním příslušníkem některého členského státu;
- 2) ‚rodinným příslušníkem‘:
[...]
d) předci v přímé linii, kteří jsou vyživovanými osobami, a takoví předci manžela či manželky nebo partnera či partnerky stanovení v písmenu b);
- 3) ‚hostitelským členským státem‘ členský stát, do něhož se občan Unie stěhuje za účelem výkonu svého práva volného pohybu a pobytu.“

5 Článek 3 směrnice 2004/38, nadepsaný „Oprávněné osoby“, v odstavci 1 stanoví:

„Tato směrnice se vztahuje na všechny občany Unie, kteří se stěhují do jiného členského státu, než jehož jsou státními příslušníky, nebo v takovém členském státě pobývají, a na jejich rodinné příslušníky ve smyslu čl. 2 bodu 2, kteří je doprovázejí nebo následují.“

6 Článek 7 této směrnice, nadepsaný „Právo pobytu po dobu delší než tři měsíce“, zní takto:

„1. Všichni občané Unie mají právo pobytu na území jiného členského státu po dobu delší než tři měsíce, pokud:

- a) jsou v hostitelském členském státě zaměstnanými osobami nebo osobami samostatně výdělečně činnými; nebo
- b) mají pro sebe a své rodinné příslušníky dostatečné prostředky, aby se po dobu svého pobytu nestali zátěží pro systém sociální pomoci hostitelského členského státu, a jsou účastníky zdravotního pojištění, kterým jsou v hostitelském členském státě kryta všechna rizika; nebo
- c)
 - jsou zapsáni u soukromého či veřejného subjektu, akreditovaného nebo financovaného hostitelským členským státem v souladu s jeho právními předpisy nebo správní praxí z prvotního důvodu studia, včetně odborné přípravy, a
 - jsou účastníky zdravotního pojištění, kterým jsou v hostitelském členském státě kryta všechna rizika, a prohlášením nebo jiným podobným prostředkem podle své volby ujistí příslušný vnitrostátní orgán, že mají dostatečné prostředky pro sebe a své rodinné příslušníky, aby se po dobu jejich pobytu nestali zátěží pro systém sociální pomoci hostitelského členského státu; nebo
- d) jsou rodinnými příslušníky doprovázejícími nebo následujícími občana Unie, který splňuje podmínky uvedené v písmenech a), b) nebo c).

2. Právo pobytu stanovené v odstavci 1 se vztahuje rovněž na rodinné příslušníky doprovázející nebo následující v hostitelském členském státě občana Unie, kteří nejsou státními příslušníky žádného členského státu, za předpokladu, že tento občan Unie splňuje podmínky stanovené v odst. 1 písm. a), b) nebo c).

[...]

Lucemburské právo

7 Zákon ze dne 29. srpna 2008 o volném pohybu osob a přistěhovalectví (*Mémorial A 2008, s. 2024*, dále jen „zákon o volném pohybu“) provádí směrnice 2003/86 a 2004/38 do lucemburského právního řádu.

8 Článek 6 tohoto zákona stanoví:

„(1) Občan Unie má právo pobytu na území po dobu delší než tři měsíce, splňuje-li některou z následujících podmínek:

1. vykonává zaměstnání nebo samostatnou výdělečnou činnost;
2. má pro sebe a své rodinné příslušníky uvedené v článku 12 dostatečné prostředky, aby se nestal zátěží pro systém sociální pomoci, a je účastníkem zdravotního pojištění;
3. je zapsán ve veřejném nebo soukromém vzdělávacím zařízení akreditovaném v Lucemburském velkovévodství v souladu s platnými právními předpisy z prvotního důvodu studia, nebo v tomto rámci z důvodu odborného vzdělávání, přičemž musí mít pro sebe a své rodinné příslušníky dostatečné prostředky, aby se nestal zátěží pro systém sociální pomoci, a musí být účastníkem zdravotního pojištění.

(2) Velkovévodské nařízení stanoví prostředky požadované v bodech 2 a 3 odst. 1 a způsoby jejich prokázání.

[...]

9 Článek 12 uvedeného zákona stanoví:

„(1) Za rodinné příslušníky se považují:

[...]

d) předci v přímé linii, kteří jsou osobami vyživovanými občanem Unie, a předci v přímé linii, kteří jsou osobami vyživovanými manželem či manželkou nebo partnerem či partnerkou stanovenými v písmenu b).

(2) Ministr může kterémukoli jinému rodinnému příslušníkovi, na něhož se nevztahuje definice obsažená v odstavci 1), bez ohledu na jeho státní příslušnost povolit pobyt na území, jestliže splňuje některou z následujících podmínek:

1. v zemi, z níž pochází, byl osobou vyživovanou občanem Unie s primárním právem pobytu nebo byl členem jeho domácnosti;
2. dotýčný rodinný příslušník potřebuje nutně ze závažných zdravotních důvodů osobní péči občana Unie.

Žádost o vstup a pobyt rodinných příslušníků uvedených v předchozím pododstavci musí být náležitě posouzena s ohledem na jejich osobní situaci.

[...]“

10 Článek 103 téhož zákona stanoví:

„Před přijetím rozhodnutí o odeprání pobytu, o odnětí či neprodloužení povolení k pobytu nebo před přijetím rozhodnutí o vyhoštění z území ve věci státního příslušníka třetí země zohlední ministr zejména délku pobytu dotyčné osoby na lucemburském území, její věk, zdravotní stav, její rodinnou a ekonomickou situaci, sociální a kulturní integraci v zemi a intenzitu jejích vztahů se zemí původu, s výjimkou případu, kdy její přítomnost představuje hrozbu pro veřejný pořádek nebo veřejnou bezpečnost.

Vůči nezletilému, který není doprovázen zákonným zástupcem, nelze až na případy, kdy je to nezbytné v jeho zájmu, vydat rozhodnutí o vyhoštění z území, s výjimkou rozhodnutí, které je odůvodněno závažnými důvody veřejné bezpečnosti.“

Spor v původním řízení a předběžná otázka

- 11 Tožská státní příslušnice A. D. Alokpa podala dne 21. listopadu 2006 lucemburským orgánům žádost o mezinárodní ochranu ve smyslu zákona ze dne 5. května 2006 o právu na azyl a o doplňkových formách ochrany (*Mémorial A 2006*, s. 1402). Tyto orgány však tuto žádost zamítly a jejich rozhodnutí potvrdily lucemburské soudy.
- 12 Adzo Domenyo Alokpa poté podala k uvedeným orgánům žádost o přiznání statusu tolerance. Tato žádost byla nejprve zamítnuta, avšak po opětovném posouzení byl tento status A. D. Alokpa přiznán až do 31. prosince 2008 z důvodu, že dotyčná dne 17. srpna 2008 porodila v Lucemburku dvojčata a tato dvojčata vyžadovala péči vzhledem k jejich předčasnému narození.
- 13 Francouzský státní příslušník M. Moudoulou uznal při vystavení rodných listů otcovství dětí A. D. Alokpa. Tyto děti jsou francouzskými státními příslušníky a dne 15. května 2009 jim byl vydán francouzský pas a dne 4. června 2009 jim byl vydán francouzský občanský průkaz.
- 14 Žádost A. D. Alokpa o prodloužení statusu tolerance mezitím lucemburské orgány zamítly, avšak odložily její vyhoštění až do 5. června 2010, přičemž tento odklad již nebyl poté prodloužen.
- 15 Dne 6. května 2010 podala A. D. Alokpa žádost o povolení k pobytu v souladu se zákonem o volném pohybu. V odpovědi na žádost ministra o další informace A. D. Alokpa uvedla, že se se svými dětmi nemůže usadit na francouzském území, kde má bydliště otec dětí, z důvodu, že s ním neudrží žádný vztah a že tyto děti potřebují v Lucembursku lékařský dohled kvůli svému předčasnému narození. Ministr tuto žádost rozhodnutím ze dne 14. října 2010 zamítl.
- 16 V tomto rozhodnutí bylo stanoveno, že vzhledem k tomu, že se právo pobytu rodinných příslušníků občana Unie omezuje na příbuzné v přímé vzestupné linii, kteří jsou na něm závislí, A. D. Alokpa tuto podmínku nesplňuje. Dále ani děti A. D. Alokpa nesplňují podmínky stanovené v čl. 6 odst. 1 zákona o volném pohybu. V daném rozhodnutí bylo kromě toho uvedeno, že lékařský dohled nad těmito dětmi může být plně zajištěn ve Francii a že A. D. Alokpa nesplňuje ani podmínky vyžadované pro ostatní kategorie pobytu uvedené v daném zákoně.

- 17 Adzo Domenyo Alokpa podala svým jménem a jménem svých dvou dětí žalobu proti rozhodnutí ministra k tribunal administratif (správní soud, Lucembursko). Rozsudkem ze dne 21. září 2011 tento soud tuto žalobu zamítl jako neopodstatněnou. Návrhem došlým dne 31. října 2011 podala A. D. Alokpa odvolání proti tomuto rozsudku k předkládajícímu soudu.
- 18 Předkládající soud uvádí, že je nesporné, že děti A. D. Alokpa nikdy nevedly rodinný život se svým otcem, který pouze uznal jejich otcovství a umožnil, aby jim byly vydány francouzské doklady totožnosti. Tento soud rovněž konstatuje, že A. D. Alokpa a její děti ve skutečnosti vedly společný rodinný život v přijímacím středisku, a to od dlouhého pobytu těchto dětí v porodnici, a že tyto děti nevyužily – ve vlastním slova smyslu – práva na volný pohyb.
- 19 V tomto kontextu se Cour administrative rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžnou otázku:

„Je třeba článek 20 SFEU, podle potřeby společně s články 20, 21, 24, 33 a 34 Listiny základních práv [Evropské unie], ať již s jedním nebo s více z nich, vykládanými samostatně nebo ve vzájemném spojení, vykládat v tom smyslu, že brání tomu, aby členský stát odepřel státnímu příslušníku třetího státu, který sám vyživuje své děti nízkého věku, jež jsou občany Unie, právo na pobyt v členském státě, v němž mají tyto děti bydliště a v němž s ním od svého narození žijí, avšak nejsou jeho státními příslušníky, a aby uvedenému státnímu příslušníku třetího státu odmítl vydat povolení k pobytu, případně pracovní povolení?“

Je třeba takováto rozhodnutí považovat za rozhodnutí, která mohou připravit uvedené děti ve státě, v němž mají bydliště a v němž od svého narození žijí, o možnost skutečně využívat podstatné části práv spojených se statutem občana Unie i v případě, kdy jejich druhý příbuzný v přímé vzestupné linii, se kterým nikdy nevedly společný rodinný život, má bydliště v jiném členském státě Unie, jehož je státním příslušníkem?“

K předběžné otázce

- 20 Úvodem je třeba uvést, že i když předkládající soud omezil své otázky na výklad článku 20 SFEU, nebrání taková okolnost Soudnímu dvoru, aby předkládajícímu soudu poskytl všechny prvky výkladu unijního práva, které mohou být užitečné pro rozhodnutí ve věci, která mu byla předložena, bez ohledu na to, zda je tento soud ve svých otázkách zmínil (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 5. května 2011, McCarthy, C-434/09, Sb. rozh. s. I-3375, bod 24 a citovaná judikatura).
- 21 Je třeba mít za to, že podstatou otázky předkládajícího soudu je, zda v takové situaci, jako je situace dotčená v původním řízení, musí být články 20 SFEU a 21 SFEU vykládány v tom smyslu, že brání tomu, aby členský stát odepřel státnímu příslušníku třetí země právo na pobyt na svém území, i když tento státní příslušník sám vyživuje děti nízkého věku, jež jsou občany Unie a pobývají s ním v tomto členském státě od svého narození, avšak nejsou státními příslušníky uvedeného členského státu a nevyužily svého práva na volný pohyb.
- 22 V tomto ohledu je třeba připomenout, že případná práva přiznaná státním příslušníkům třetích zemí ustanoveními unijního práva týkajícími se občanství Unie nejsou vlastními právy příslušejícími těmto státním příslušníkům, nýbrž právy odvozenými od výkonu svobody pohybu občanem Unie. Účel a odůvodnění uvedených odvozených práv, zejména práv na vstup a pobyt rodinných příslušníků občana Unie, se zakládá na zjištění, že odmítnout jejich uznání by mohlo narušit svobodu pohybu uvedeného občana tím, že by jej odradilo od výkonu jeho práv na vstup do hostitelského členského státu a pobyt v něm (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 8. května 2013, Ymeraga a Ymeraga-Tafarshiku, C-87/12, bod 35 a citovaná judikatura).

- 23 Stejně tak je třeba zdůraznit, že existují situace, které se vyznačují tím, že i když jsou upraveny právními předpisy spadajícími *a priori* do pravomoci členských států, tedy právními předpisy týkajícími se práva na vstup a pobyt státních příslušníků třetí země, kteří nespádají do působnosti ustanovení sekundárního práva, jež za určitých podmínek stanoví přiznání takového práva, mají nicméně vnitřní vztah ke svobodě pohybu občana Unie, jenž brání tomu, aby bylo uvedeným státním příslušníkům odmítnuto toto právo na vstup do členského státu, kde má tento občan bydliště, a právo na pobyt v něm, aby nedošlo k narušení této svobody (viz výše uvedený rozsudek Ymeraga a Ymeraga-Tafarshiku, bod 37).
- 24 V projednávané věci je třeba nejprve uvést, že nelze mít za to, že se na A. D. Alokpa vztahuje směrnice 2004/38 ve smyslu čl. 3 odst. 1 této směrnice.
- 25 Z judikatury Soudního dvora totiž vyplývá, že to, zda je rodinný příslušník „vyživován“ občanem Unie majícím právo pobytu, je výsledkem faktické situace, která se vyznačuje okolností, že materiální podpora rodinného příslušníka je zajištěna osobou mající právo pobytu, takže nastane-li opačná situace, tedy že osoba mající právo pobytu je vyživovanou osobou státního příslušníka třetí země, nemůže se tento státní příslušník za účelem uplatnění práva pobytu v hostitelském členském státě odvolávat na to, že je „vyživovaným“ příbuzným uvedené osoby mající právo pobytu ve smyslu směrnice 2004/38 (rozsudek ze dne 8. listopadu 2012, Iida, C-40/11, bod 55).
- 26 V projednávané věci A. D. Alokpa skutečně vyživuje osoby mající právo pobytu, a sice své dva syny, takže se nemůže odvolávat na to, že je příbuznou vyživovanou těmito dvěma syny ve smyslu směrnice 2004/38.
- 27 Avšak v rámci situace podobné té, o jakou jde v původním řízení, kdy se občan Unie narodil v hostitelském členském státě a nevyužil práva na volný pohyb, Soudní dvůr konstatoval, že výraz „mají“ dostatečné prostředky, který je uveden v ustanovení obdobném čl. 7 odst. 1 písm. b) směrnice 2004/38, musí být vykládán v tom smyslu, že stačí, aby občané Unie měli takové prostředky, aniž toto ustanovení obsahuje byť sebemenší požadavek ohledně původu těchto prostředků, přičemž tyto prostředky může poskytnout mimo jiné státní příslušník třetího státu, který je rodičem dotyčných občanů nízkého věku (pokud jde o nástroje unijního práva předcházející této směrnici, v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 19. října 2004, Zhu a Chen, C-200/02, Sb. rozh. s. I-9925, body 28 a 30).
- 28 V důsledku toho Soudní dvůr konstatoval, že odmítnutím umožnit rodiči, který je státním příslušníkem členského státu nebo třetího státu a který se skutečně stará o nezletilého občana Unie, aby s tímto občanem pobýval v hostitelském členském státě, by právo pobytu posledně uvedené osoby bylo zbaveno veškerého užitečného účinku, jelikož požívání práva pobytu dítětem nízkého věku nezbytně znamená, že toto dítě má právo být doprovázeno osobou, která jej skutečně vychovává, a tudíž že tato osoba s ním po dobu tohoto pobytu může pobývat v hostitelském členském státě (viz výše uvedené rozsudky Zhu a Chen, bod 45, a Iida, bod 69).
- 29 Pokud tedy článek 21 SFEU a směrnice 2004/38 přiznávají právo pobytu v hostitelském členském státě státnímu příslušníku jiného členského státu, který je nezletilou osobou nízkého věku a splňuje podmínky stanovené v čl. 7 odst. 1 písm. b) této směrnice, umožňují tatáž ustanovení rodiči, který tohoto státního příslušníka skutečně vychovává, aby s ním pobýval v hostitelském členském státě (v tomto smyslu viz výše uvedený rozsudek Zhu a Chen, body 46 a 47).
- 30 V projednávané věci přísluší předkládajícímu soudu ověřit, zda děti A. D. Alokpa splňují podmínky stanovené v čl. 7 odst. 1 směrnice 2004/38, a mají tedy právo pobytu v hostitelském členském státě na základě článku 21 SFEU. Tento soud musí zejména ověřit, zda uvedené děti mají samy nebo prostřednictvím jejich matky dostatečné prostředky a jsou účastníky zdravotního pojištění, kterým jsou kryta všechna rizika, ve smyslu čl. 7 odst. 1 písm. b) směrnice 2004/38.

- 31 Nejsou-li podmínky stanovené v čl. 7 odst. 1 směrnice 2004/38 splněny, článek 21 SFEU musí být vykládán v tom smyslu, že nebrání tomu, aby bylo A. D. Alokpa odepřeno právo pobytu na lucemburském území.
- 32 Pokud jde zadruhé o článek 20 SFEU, Soudní dvůr konstatoval, že existují velmi zvláštní situace, v nichž navzdory tomu, že se neuplatní sekundární právo týkající se práva pobytu státních příslušníků třetích zemí a že dotyčný občan Unie nevyužil své svobody pohybu, nemůže být výjimečně státnímu příslušníku třetí země, který je rodinným příslušníkem tohoto občana, odepřeno právo pobytu, aniž by byl popřen užitečný účinek občanství Unie, kterého tento občan požívá, jestliže by jako důsledek takového odmítnutí byl tento občan ve skutečnosti nucen opustit území Unie jako celek, a byl tak zbaven možnosti skutečně využívat podstatné části práv plynoucích z postavení občana Unie (viz výše uvedené rozsudky Iida, bod 71, a Ymeraga a Ymeraga-Tafarshiku, bod 36).
- 33 Pokud předkládající soud konstatuje, že článek 21 SFEU nebrání tomu, aby bylo A. D. Alokpa odepřeno právo pobytu na lucemburském území, musí tento soud dále ověřit, zda jí takové právo není nicméně třeba výjimečně přiznat z toho důvodu, že jinak by byl popřen užitečný účinek občanství Unie, kterého požívají děti dotyčné osoby, jelikož jako důsledek takového odmítnutí by byly tyto děti ve skutečnosti nuceny opustit území Unie jako celek, a byly by tak zbaveny možnosti skutečně využívat podstatné části práv plynoucích z uvedeného postavení.
- 34 Jak v tomto ohledu uvedl generální advokát v bodech 55 a 56 svého stanoviska, A. D. Alokpa může jakožto matka Jarela a Eji Moudoulou a jakožto osoba, která o ně jako jediná skutečně pečuje od jejich narození, uplatňovat odvozené právo doprovázet je a pobývat s nimi na francouzském území.
- 35 Z toho plyne, že v důsledku toho, že lucemburské orgány odmítly přiznat A. D. Alokpa právo pobytu, nemohou být v zásadě její děti nuceny opustit území Unie jako celek. Předkládajícímu soudu však přísluší ověřit, zda tomu tak s ohledem na veškeré okolnosti sporu v původním řízení skutečně je.
- 36 S ohledem na výše uvedené je třeba na položenou otázku odpovědět, že v takové situaci, jako je situace dotčená v původním řízení, musí být články 20 SFEU a 21 SFEU vykládány v tom smyslu, že nebrání tomu, aby členský stát odepřel státnímu příslušníkovi třetí země právo pobytu na svém území, i když tento státní příslušník sám vyživuje děti nízkého věku, jež jsou občany Unie a pobývají s ním v tomto členském státě od svého narození, avšak nejsou státními příslušníky téhož státu a nevyužily svého práva na volný pohyb, pokud tito občané Unie nesplňují podmínky stanovené směrnicí 2004/38 nebo pokud takové odmítnutí nezabavuje uvedené občany možnosti skutečně využívat podstatné části práv plynoucích z postavení občana Unie, což přísluší ověřit předkládajícímu soudu.

K nákladům řízení

- 37 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (druhý senát) rozhodl takto:

V takové situaci, jako je situace dotčená v původním řízení, musí být články 20 SFEU a 21 SFEU vykládány v tom smyslu, že nebrání tomu, aby členský stát odepřel státnímu příslušníkovi třetí země právo pobytu na svém území, i když tento státní příslušník sám vyživuje děti nízkého věku, jež jsou občany Unie a pobývají s ním v tomto členském státě od svého narození, avšak nejsou státními příslušníky téhož státu a nevyužily svého práva na volný pohyb, pokud tito občané Unie nesplňují podmínky stanovené směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29. dubna 2004 o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat

a pobývat na území členských států, o změně nařízení (EHS) č. 1612/68 a o zrušení směrnic 64/221/EHS, 68/360/EHS, 72/194/EHS, 73/148/EHS, 75/34/EHS, 75/35/EHS, 90/364/EHS, 90/365/EHS a 93/96/EHS, nebo pokud takové odmítnutí nezbavuje uvedené občany možnosti skutečně využívat podstatné části práv plynoucích z postavení občana Unie, což přísluší ověřit předkládajícímu soudu.

Podpisy.